

[Poul Schlüter.]

midler i årenes løb. Vi har fra min gruppes side selvsagt sympati for, at man søger at give Finseninstitutet en mulighed for at klare opgaverne. Men vi har nu engang det principielle synspunkt, at man ikke fra tingets side skal give administrationen mere vidtgående ekspropriationshjemler end absolut nødvendigt. Her er tale om et område, hvor folketinget skal være nøjeregnende og ikke for rundhåndet. Det er jo ikke et standpunkt, vi har isoleret og alene; denne linje tør jeg vist hævde er i overensstemmelse med resultatet fra en meget omtalt folkeafstemning, som blev holdt for få år siden.

Sagen berører naturligvis kun ganske få grundejere; det drejer sig ikke om flere end 20. Alligevel har vi i mit parti haft den opfattelse, at kunne man komme igennem med en mindelig aftale mellem ministeren og grundejerne, måtte det være en god udgang på sagen. Der har været udfoldte store bestræbelser fra dette lovforslags første fremsættelse sidste år og indtil denne anden behandling i indeværende folketingsår med henblik på at etablere en mindelig aftale mellem ministeriet og de tyve grundejere. Det lykkedes desværre ikke, og det må vi tage til efterretning, men man skal ikke glemme, at de nitten af grundejerne dog var rede til at indgå på den ordning, ministeren kunne acceptere; kun en enkelt grundejer har ikke villet tiltræde den drøftede ordning.

Jeg ved ikke, om det er ministeren eller det er grundejerne, som har skrevet teksten til den mindelige ordning, som har været til drøftelse, men jeg ved da, at ministeren må have godkendt den tekst, der har foreligget; den må være tiltrådt af ministeren. Der foreligger altså for os den situation, at vi ved, at ministeren havde været tilfreds, hvis aftalen også var blevet underskrevet af den sidste, den tyvende, grundejer, og derfor har vi den opfattelse, at det må være rigtigt i loven at give udtryk for det samme, som var formuleret i forslaget til den mindelige ordning. Vi kan ikke se, at det skulle være nødvendigt nu ved lov at udstyre ministeren med en større magtfuldkommenhed, end han ville have fået, hvis den tyvende grundejer også havde under-

skrevet den mindelige ordning, som ministeren selv havde tiltrådt. Det er vor opfattelse, at det må være rigtigt at give loven samme indhold som det udkast til mindelig ordning, der alene blev væltet, fordi en enkelt af de tyve grundejere ikke kunne tiltræde det, og derfor har vi stillet vort ændringsforslag, som ikke har en tilfældig formulering; det er et nøje og præcist citat af det aftalegrundlag, ministeren kender og havde tiltrådt.

Vi mener ikke, at man i denne sag skal give ministeren mere, end han har brug for. Skulle det i kommende tider vise sig nødvendigt at foretage en ny udvidelse af Finseninstitutet, må ministeren gå den gang, reglerne foreskriver: atter komme til folketinget og bede om den nye, udvidede ekspropriationshjemmel, som det kan tænkes ministeren får brug for. Men hvorfor i alverden skulle vi dog give ham den allerede i dag?

Mit parti anbefaler det stillede ændringsforslag til vedtagelse. Måtte det gå således, at ændringsforslaget forkastes, er det vor agt at undlade at stemme ved afstemningen om lovforslaget som helhed.

Arne Larsen: Som det fremgår af betænkningen, har socialistisk folkeparti tilsluttet sig, at lovforslaget gennemføres i uændret skikkelse, og vi kan derfor ikke anbefale, at man stemmer for de konservatives ændringsforslag, som jeg finder bare vil forhale og forsinke bebyggelsesanlæggene på Finseninstitutets område. Vi anbefaler, at man stemmer imod dette ændringsforslag.

Johan Asmussen: Jeg kan deltage i den almindelige beklagelse af, at det ikke lykkedes at få det forlig med grundejerne igennem, som sagen nu har henstået på i så lange tider. Det er særlig beklageligt, når man ved, at det i virkeligheden er et pengespørgsmål, det har drejet sig om for den enlige grundejer. Det burde ikke have hindret en fornuftig løsning, men det kan man naturligvis ikke laste den højtærede minister for. Det, man derimod efter min mening kan laste ministeren for — og det har jeg også gjort, jeg tror snart adskillige gange i denne sag — er, at man ikke i højere